ผลงานที่เป็นผลการดำเนินงานที่ผ่านมา

๑. ชื่อผลงาน

การปลูกผักหวานป่าเพื่อสร้างอาชีพด้านป่าไม้อย่างยั่งยืนตามแนวพระราชดำริ บ้านวังไทรทอง จังหวัดเพชรบูรณ์

๒. ระยะเวลาที่ดำเนินการ

ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๐

๓. ความรู้ทางวิชาการหรือแนวคิดที่ใช้ในการดำเนินการ

๓.๑ ข้อมูลผักหวานป่า
๓.๒ การออกดอกผลผักหวานป่า
๓.๓ วิธีการขยายพันธุ์ผักหวานป่า
- เพาะพันธุ์จากเมล็ด
- การขยายพันธุ์โดยการตอน
- การขยายพันธุ์โดยการใช้ราก

๓.๔ การเตรียมดินสำหรับเพาะชำกล้าผักหวานป่า
๓.๕ การปลูกผักหวานป่า
๓.๖ การกระตุ้นยอดอ่อนเพื่อเก็บจำหน่าย
๓.๗ การย้ายต้นกล้าแบบล้างราก
๓.๘ คุณค่าทางโภชนาการ
๓.๙ ประโยชน์ทางยา
๓.๑๐ ประโยชน์ทางอาหาร
๓.๑๑ เมนูอาหารจานเด็ดจากผักหวานป่า
๓.๑๒ การศึกษาอัตราการรอดตายของผักหวานป่าที่ปลูกกับไม้ต่างชนิด
โดยใช้สมการดังต่อไปนี้ (จำนวนต้นที่รอดตาย/จำนวนที่งอก x ๑๐๐)

๔. สรุปสาระและขั้นตอนในการดำเนินงาน

๔.๑ ข้อมูลผักหวานป่า

ผักหวานป่าเป็นพืชในวงศ์ Opiliceae มีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Melientha Suavis Pierre* พบขึ้นเองตามธรรมชาติ ในป่าเกือบทุกชนิด ทั้งป่าผลัดใบ และไม่ผลัดใบ แต่พบมากในป่าเต็งรังซึ่งเป็นป่าไม้ที่แห้งแล้งมาก ดินเป็นลูกรังที่มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ อยู่ตามบริเวณไหล่เขาและสันเขา เป็นพืชพื้นเมืองในประเทศไทย คาบสมุทรอินเดีย กัมพูชา เวียดนาม และหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ในพื้นที่สูง ๓๐๐-๙๐๐ เมตร เหนือระดับน้ำทะเล

ลักษณะของผักหวานป่าเป็นใบเดี่ยวเรียงสลับกัน ใบอ่อนรูปร่างแคบรีปลายใบแหลม สีเขียวอมเหลือง ใบแก่เต็มที่รูปร่างรีกว้างถึงรูปไข่ หรือรูปไข่กลับสีเขียวเข้ม เนื้อใบกรอบ ขอบใบเรียบ ปลายใบมน ขนาดของใบ ประมาณ ๒.๕-๕ x ๖-๑๒ เซนติเมตร ก้านใบสั้น ช่อดอกจะแตกกิ่งก้านคล้ายช่อดอกมะม่วงหรือลำไย มักเกิดตามกิ่งแก่หรือลำต้นที่ใบร่วงไปแล้วดอกมีขนาดเล็กเป็นตุ่มสีเขียวอัดกันแน่นเป็นกระจุกขณะที่ยังอ่อนอยู่ ผลเป็นผลเดี่ยวติดกันเป็นพวงเหมือนช่อผลของมะไฟหรือลางสาดแต่ละช่อมีขนาดประมาณ ๑.๕ x ๒..๕ เซนติเมตร ผลอ่อนจะมีสีเขียวสีนวลเคลือบ และเปลี่ยนเป็นสีเหลืองอมส้มเมื่อผลสุกแต่ละผลก็มีเมล็ดเพียงเมล็ดเดียว

การออกดอกของผักหวานป่า ดอกมีขนาดเล็กเป็นตุ่มสีเขียวอัดกันแน่นเป็นกระจุกขณะที่ยังอ่อนอยู่เป็นผลเดี่ยวติดกันเป็นพวงเหมือนช่อดอกของมะไฟ หรือลางสาดแต่ละผลมีขนาดประมาณ ๑.๕ x ๒.๕ เซนติเมตร ผลอ่อนสีเขียวมีนวลเคลือบ และเปลี่ยนเป็นสีเหลืองส้ม เมื่อผลสุกแต่ละผลมีเมล็ดเดียว ระยะออกดอกคือเดือนธันวาคม – มีนาคม ติดผลตั้งแต่เดือนเมษายน เป็นต้นไป

วิธีการขยายพันธุ์ผักหวานป่า สามารถขยายพันธุ์ผักหวานป่าได้ทั้งหมด ๓ วิธีการ

๑. การเพาะพันธุ์จากเมล็ด เมล็ดผักหวานป่าในธรรมชาติจะแก่และเก็บมาเพาะได้ในช่วงเดือน เมษายน – มิถุนายน เมล็ดที่ได้มาควรทำการเพาะให้เสร็จสิ้นภายใน ๗ วัน เมื่อได้เมล็ดผักหวานป่ามานำมาผึ่งในที่ร่ม ๒ – ๓ วัน ก่อนที่จะนำมาเพาะจะต้องล้างเมล็ดเอาเปลือกออกก่อน หลังจากล้างเมล็ดเรียบร้อยให้นำไปแช่น้ำที่มีส่วนผสมของน้ำยาเร่งราก เช่น เซราดิกซ์ หรือใช้จุลินทรีย์ อีเอ็ม (ชนิดที่ไม่ขยาย) ๑ : ๕๐๐ และเติมกากน้ำตาลลงไปด้วย ๑ ซีซี แช่ ๕ – ๑๐ ชั่วโมง นำไปปลูกในพื้นที่เตรียมไว้ เมื่อครบสองเดือนจะเริ่มเห็นมีใบออกมา ย้ายลงวัสดุเพาะชำได้

๒. การขยายพันธุ์โดยการตอน ปัจจุบันมีความพยายามที่จะตอนกิ่งผักหวานป่ามาปลูกค่อยข้างมาก แต่ปัญหาของการตอนคือรากของผักหวานป่าออกยากมาก ทำให้เกิดการทดลองใช้ฮอร์โมนธรรมชาติ ซึ่งสูตรมีดังนี้ กล้วยน้ำหว้าสุก ๒ กิโลกรัม ฟักทองสุก ๒ กิโลกรัม และมะละกอสุก ๒ กิโลกรัม นำมาสับรวมกันใส่ลงในถังพลาสติก เติมน้ำสะอาดลงไป ๑๐ ลิตร ใส่จุลินทรีย์ อีเอ็ม อัตรา ๒๐ ซีซี และกากน้ำตาล ๒๐ ซีซี ปิดฝาหมักไว้ จะมีน้ำสีเหลืองลอยขึ้นมา ตักเอาออกที่มีสีเหลือง นำไปทาบริเวณรอยควั่น การควั่นจะต้องควั่นตรงข้อ และการตอนต้องตอนในช่วงฤดูฝน รากจะออกภายใน ๒ – ๓ เดือน การใช้ฮอร์โมนธรรมชาติระหว่างการทดลอง ไม่มีความเสียหายแต่อย่างใด

๓. การขยายพันธุ์โดยใช้ราก หลักการก็คล้ายกับการเพาะเมล็ด โดยตัดรากของผักหวานป่ายาวประมาณ ๑ คืบ นำมาจุ่มในสารละลายจุลินทรีย์ อีเอ็ม ๑ : ๕๐๐ แช่อยู่ประมาณ ๑๐ นาที หลังจากนั้นนำไปเพาะชำในทรายและฝังลึกประมาณ ๒ เซนติเมตร แล้วรดน้ำปฏิบัติเช่นเดียวกับการเพาะเมล็ด ซึ่งการขยายพันธุ์โดยการใช้รากสามารถขยายพันธุ์ผักหวานได้ครั้งละมากๆ แต่วิธีนี้จะต้องใช้ความละเอียดอ่อนและพิถีพิถันเป็นพิเศษ จะต้องใช้ความชำนาญและประสบการณ์เป็นพิเศษ

ประโยชน์ทางยา รากรสเย็น สรรพคุณถอนพิษ แก้พิษร้อนในกระสับกระส่าย น้ำดีพิการ แก้ร้อนในกระหายน้ำ ยางจากใบใช้กวาดคอเด็ก แก้ลิ้นเป็นฝ้าขาว

ประโยชน์ทางอาหาร ยอดอ่อน ใบอ่อน และดอกอ่อน ของผักหวานป่า นำมาต้ม ลวก นึ่ง รับประทานร่วมกับน้ำพริกลาบ หรือนำมาปรุงเป็นอาหารได้หลายชนิด เช่น ผัดกับน้ำมัน แกงเลียง แกงอ่อม แกงกับไข่มดแดง แกงกับปลา แกงกะทิสด ยำ เป็นต้น

๔.๒ วิธีการศึกษา

๑. เตรียมกล้าผักหวานป่าสำหรับปลูกในแต่ละแปลงๆ ละ ๒๕ ต้น จำนวน ๔ แปลง รวม ๑๐๐ ต้น

๒. เตรียมหลุมปลูกขนาด ๕๐ x ๕๐ x ๕๐ เซนติเมตร และการปลูกผักหวานป่า ระยะปลูกระหว่างต้นและแถว ๒ x ๒ เมตร

๓. ล้อมด้วยตาข่ายพรางแสงเพื่อกันแสงแดดและดักน้ำค้าง

๔. ดูแลรักษาโดยการใส่ปุ๋ยคอก ต้นละ ½ กิโลกรัม ทุก ๖ เดือน ให้น้ำ ๓ – ๔ วัน/ครั้ง กำจัดวัชพืชโดยวิธีถอนด้วยมือ เดือนละ ๑ ครั้ง เริ่มบันทึกข้อมูล

๕. เก็บข้อมูลทุก ๓ เดือน เพื่อดูอัตราการรอดตายของแต่ละแปลงและประเมินผล

๕. ผู้ร่วมดำเนินการ (ถ้ามี)

๕.๑ ..... - ..... สัดส่วนของผลงาน ..... - ..... %

๕.๒ ..... - ..... สัดส่วนของผลงาน ..... - ..... %

๕.๓ ..... - ..... สัดส่วนของผลงาน ..... - ..... %

๖. ส่วนของงานที่ผู้เสนอเป็นผู้ปฏิบัติ (ระบุรายละเอียดของผลงานพร้อมทั้งสัดส่วนของผลงาน)

ผู้เสนอผลงานเป็นผู้รวบรวมข้อมูล จัดทำผลงาน เรียบเรียงข้อมูลและขั้นตอนการปฏิบัติงาน และจัดทำแนวทางการพิจารณาเป็นสัดส่วน ๑๐๐ % โดยแยกรายละเอียดดังนี้

๖.๑ ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้อง

๖.๒ การเก็บข้อมูลภาคสนาม

๖.๓ การวิเคราะห์ข้อมูล และประมวลผล

๖.๔ สรุปและวิจารณ์ผลการศึกษา

๖.๕ จัดทำรูปเล่มและผลการศึกษา

๗. ผลสำเร็จของงาน (เชิงปริมาณ/คุณภาพ)

<u>เชิงปริมาณ</u>

๑) การศึกษาอัตราการรอดตายของผักหวานป่าปลูกแบบเดี่ยวๆ มีอัตราการรอดตายเพียง ๑๒ % ไม่ประสบความสำเร็จ

๒) การศึกษาอัตราการรอดตายของผักหวานป่าปลูกคู่กับแคบ้าน มีอัตราการรอดตาย ๙๖ % ผักหวานป่ามีการเจริญเติบโตดี

๓) การศึกษาอัตราการรอดตายของผักหวานป่าปลูกคู่กับตะขบ มีอัตราการรอดตาย ๙๒ % ผักหวานป่ามีการเจริญเติบโตดี

๔) การศึกษาอัตราการรอดตายของผักหวานป่าในแปลงปลูกป่าเดิม มีอัตราการรอดตาย ๘๔ % ผักหวานป่ามีการเจริญเติบโตดี

<u>เชิงคุณภาพ</u>

๑) ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการปลูกผักหวานป่าให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒) สร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการร่วมอนุรักษ์และฟื้นฟู ในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่

๓) เพื่อให้ทราบวิธีการขยายพันธุ์ของผักหวานได้อย่างถูกวิธี

๔) เพื่อให้ทราบประโยชน์ของผักหวานป่า

๕) เพื่อให้ทราบถึงอัตราการรอดตายในการทดสอบปลูกผักหวานป่ากับไม้ชนิดต่างๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาสู่ชุมชนในอนาคต

๘. การนำไปใช้ประโยชน์

๘.๑ นำข้อมูลผลการศึกษาที่ได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพให้แก่ชุมชนเพื่อสร้างอาชีพด้านป่าไม้อย่างยั่งยืน

๘.๒ นำข้อมูลผลการศึกษาที่ได้ใช้เป็นแนวทางในการวางแผน รวมถึงการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในเรื่องอัตราการรอดตายของผักหวานป่าให้มีอัตราการรอดตายที่เพิ่มสูงขึ้น เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปเผยแพร่กระจายข่าวสารให้กับชุมชนได้ทดลองปลูกสร้างรายได้ให้กับครัวเรือนต่อไป

๙. ความยุ่งยากในการดำเนินงาน/ปัญหา/อุปสรรค

๙.๑ เนื่องจากชุมชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการขยายพันธุ์ผักหวานและเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้การกระจายข่าวสารรวมถึงการเผยแพร่เป็นไปค่อยข้างช้า

๙.๒ เนื่องจากการศึกษาวิจัยใช้กล้าไม้ผักหวานป่าเป็นจำนวนมาก ทำให้ใช้ระยะเวลานาน

๑๐. ข้อเสนอแนะ

การสนับสนุนงบประมาณและการดำเนินการควรดำเนินการอย่างต่อเนื่อง สร้างความมั่นใจให้กับประชาชนที่ปลูกป่า เพื่อที่จะนำไปสู่การขยายผลและสร้างเครือข่ายปลูกป่าโดยใช้ผักหวานป่า ปลูกเสริมสร้างอาชีพป่าไม้ที่ยั่งยืนตามแนวพระราชดำริ สู่ระดับแผนปฏิบัติงานต่อไป

ขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....

(นายฟารุต ใจทัศน์กุล)

ผู้เสนอผลงาน

วันที่ ๑ / พฤศจิกายน / ๒๕๖๐

ขอรับรับรองว่าสัดส่วนหรือลักษณะงานในการดำเนินการของผู้เสนอข้างต้นตรงถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....

(.....)

ผู้ร่วมดำเนินการ

วันที่...../...../.....

(ลงชื่อ).....

(.....)

ผู้ร่วมดำเนินการ

วันที่...../...../.....

ไดตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....(ผู้ประเมิน)

(นายธีรัชสิทธิ์ วงศ์วาน)

(ตำแหน่ง) เจ้าพนักงานป่าไม้อาวุโส ทำหน้าที่

ผู้อำนวยการส่วนประสานโครงการพระราชดำริและกิจการพิเศษ

วันที่ ๑ / พ.ย. / ๒๕๖๐

(ผู้บังคับบัญชาที่ควบคุมดูแลการดำเนินการ)

(ลงชื่อ).....

((นายนิพนธ์ จำนงสิริศักดิ์))

ผู้อำนวยการกอง/สำนักขึ้นไป ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑

วันที่ ๗ พ.ย. ๒๕๖๐

หมายเหตุ : หากผลงานมีลักษณะเฉพาะ เช่น แผ่นพับ หนังสือ แถบบันทึกเสียง ฯลฯ ผู้เสนอผลงานอาจส่งผลงานจริงประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการก็ได้

ข้อเสนอแนวความคิด/วิธีการเพื่อพัฒนางานหรือปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ของผู้เข้ารับการคัดเลือกชื่อ นายฟารุต ใจทัศน์กุล ตำแหน่ง นักวิชาการป่าไม้ปฏิบัติการ

เพื่อประกอบการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ ตำแหน่งเลขที่ ๓๗๔๗

สำนัก/กอง สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก)

เรื่อง การพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริบ้านวังไทรทอง ในตำบลซับเปิบ อำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์

หลักการและเหตุผล

สภาพแวดล้อมในโลกในปัจจุบันได้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมายซึ่งส่งผลต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก อาทิเช่น การเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิอย่างฉับพลัน การคาดเคลื่อนของฤดูกาล ความรุนแรงของพายุมรสุม ภัยธรรมชาติ เป็นต้น ปรากฏการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นที่การขาดสมดุลทางธรรมชาติ ดังเช่นปัญหาที่ต้องเผชิญอยู่ตอนนี้คือปัญหาพื้นที่ป่าไม้ลดลงซึ่งก็เป็นอีกปัจจัยที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์เหล่านั้นพื้นที่ป่าไม้ประเทศไทยลดลงอย่างต่อเนื่องล่าสุดในปี 2558 พื้นที่ป่าไม้ประเทศไทยเหลือรวมทั้งสิ้น 163,585.57 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 31.6 ลดลงจากปี 2504 ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีการสำรวจโดยการแปลภาพถ่ายในปีแรกที่ได้มีการจัดเก็บข้อมูล โดยในปี 2504 มีพื้นที่ป่าถึง 273,629.00 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 53.33 ซึ่งเท่ากับว่าป่าไม้ลดลงถึง 110,043.43 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 21.73 สาเหตุของการลดลงของป่าไม้คือการเข้าทำลายป่าไม้อย่างต่อเนื่อง ทั้งการใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมและภัยธรรมชาติ จึงจำเป็นต้องมีหน่วยงานเข้ามาดูแลและส่งเสริมการอนุรักษ์พื้นที่ป่าไม้ของประเทศ เพื่อให้เกิดความยั่งยืนและเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ต่อไป

จากปัญหาของป่าไม้ในประเทศไทยลดลงอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรดิน ทรัพยากรน้ำ และสภาพแวดล้อม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นปัจจัยหลักในการทำการเกษตร ทำให้ในช่วงหลังการทำการเกษตรลดลง เกิดการเข้าไปบุกรุกแผ้วถางป่ามากขึ้น เพื่อใช้พื้นที่ในการทำการเกษตร เกิดสภาพพื้นที่ดินที่ทิ้งร้าง ส่งผลให้เมื่อมีฝนตกจำนวนมาก เกิดการพังทลายของหน้าดิน เกิดอุทกภัย ดินถล่มในพื้นที่สูงชันได้ง่าย ตามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ส่งเสริมให้มีการปลูกหญ้าแฝกในพื้นที่ที่เกิดความเสื่อมโทรมของดินและน้ำ เพื่อรักษาหน้าดิน ลดการเกิดอุทกภัย สร้างความอุดมสมบูรณ์สู่ป่าไม้อย่างยั่งยืน หญ้าแฝกเป็นหญ้าที่ขึ้นเป็นกอ หน่อเบียดกันแน่น ใบของหญ้าแฝกมีลักษณะแคบยาว ขอบขนานปลายสอบแหลม ด้านท้องใบจะมีสีจางกว่าด้านหลังใบ มีรากเป็นระบบรากฝอยที่สานกัน แน่นยาว หยั่งลึกในดิน มีข้อดอกตั้ง ประกอบด้วยดอกขนาดเล็ก ดอกจำนวนครึ่งหนึ่งเป็นหมัน และสามารถเจริญเติบโตได้ทุกสภาพดิน ด้วยความที่หญ้าแฝกมีลักษณะเป็นกอและรากฝอยที่สานกัน แน่นยาว ลึกในดิน ทำให้สามารถยึดหน้าดินไม่ให้เกิดการพังทลายในฤดูฝนได้ ดังนั้นในพื้นที่รับผิดชอบดูแลของสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๑ (พิษณุโลก) มีการส่งเสริมให้ความรู้แก่คนในชุมชนในเรื่องของหญ้าแฝก และสาเหตุของการเกิดอุทกภัย ดินถล่ม เพื่อให้ชุมชนได้เข้าใจถึงปัญหา และมีส่วนร่วมในการดำเนินการครั้งนี้

บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ

หญ้าแฝก เป็นพืชใบเลี้ยงเดี่ยวตระกูลหญ้าชนิดหนึ่ง เช่นเดียวกับข้าวโพด ข้าวฟ่าง อ้อย ซึ่งพบกระจายอยู่ทั่วไปหลายพื้นที่ตามธรรมชาติ จากการสำรวจพบว่า มีกระจายอยู่ทั่วโลกประมาณ ๑๒ ชนิด และสำรวจพบในประเทศไทย ๒ ชนิด ได้แก่

๑. กลุ่มพันธุ์หญ้าแฝกลุ่ม ได้แก่ พันธุ์สุราษฎร์ธานี กำแพงเพชร ๒ ศรีลังกา สงขลา ๓ และพระราชทาน ฯลฯ

๒. กลุ่มพันธุ์หญ้าแฝกดอน ได้แก่ พันธุ์ราชบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ร้อยเอ็ด กำแพงเพชร ๑ นครสวรรค์ และเลย เป็นต้น

ลักษณะพิเศษของหญ้าแฝก การที่หญ้าแฝกถูกนำมาใช้ปลูกในการอนุรักษ์ดินและน้ำ เนื่องมาจากมีลักษณะเด่นหลายประการ ดังนี้

๑. มีการแตกหน่อรวมเป็นกอ เบียดกันแน่น ไม่แผ่ขยายด้านข้าง

๒. มีการแตกหน่อและใบใหม่ ไม่ต้องดูแลมาก

๓. หญ้าแฝกมีข้อที่ลำต้นถี่ ขยายพันธุ์โดยใช้หน่อได้ตลอดปี

๔. ส่วนใหญ่ไม่ขยายพันธุ์ด้วยเมล็ด ทำให้ควบคุมการแพร่ขยายได้

๕. มีใบยาว ตัดและแตกใหม่ง่าย แข็งแรงและทนต่อการย่อยสลาย

๖. ระบบรากยาว สานกันแน่น และช่วยอุ้มน้ำ

๗. บริเวณรากเป็นที่อาศัยของจุลินทรีย์

๘. ปรับตัวกับสภาพต่าง ๆ ได้ดี ทนทานต่อโรคพืชทั่วไป

๙. ส่วนที่เจริญต่ำกว่าผิวดิน ช่วยให้อยู่รอดได้ดีในสภาพต่าง ๆ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ลดปัญหาการเสื่อมโทรมของทรัพยากรดิน ทรัพยากรน้ำ และเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้กับพื้นที่ป่า
๒. ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และน้ำ ร่วมกับเจ้าหน้าที่
๓. สามารถกระจายข่าวสารให้กับผู้สนใจและชุมชนได้เข้าใจในเรื่องหญ้าแฝกมากขึ้น

ตัวชี้วัดความสำเร็จ

๑. พื้นที่บ้านวังไทรทอง ในตำบลซับเปิบ อำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งทรัพยากรดินและทรัพยากรน้ำ รวมถึงพื้นที่ป่าบริเวณชุมชนมีความอุดมสมบูรณ์ เกิดการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

๒. เจ้าหน้าที่ และชุมชน ได้รับความรู้และเห็นคุณค่าของการอนุรักษ์ดินและน้ำ

(ลงชื่อ).....

(นายฟารุต ใจทัศน์กุล)

ผู้เสนอแนวคิด

วันที่ ๑ / พฤษจิกายน / ๒๕๖๐